

СХОДЖЕННЯ ЛЮБОМИРА ГУЗАРА

Молитва, освіта і все українське

Блаженніший Любомир Гузар народився 26 лютого 1933 року в родині економіста та громадського діяча Ярослава Гузара (1897—1963) і вчительки Ростислави Демчук (1905—1992) у Львові. При хрещенні отримав ім'я — Любомир Лев Лука Гузар. Лев — на честь діда по батьковій лінії, Лука — на честь діда по материній лінії.

Пізніше Любомир Гузар зі слів своєї мами, Ростислави, згадував:

«Моя мати розповідала, що я народився такий слабенький. І що мене хрестили вже на четвертий день після народження. Це був священник, який належав до парохії Святих Петра і Павла, що на вулиці Личаківській у Львові».

Маленький Любомир ріс зі своєю старшою сестрою Мартою (1927—2001).

Батько і мати Любомира Гузара походили з інтелігентних та освічених родин. Вони були дуже набожні люди навіть як для того часу. Це й не дивно, адже в роду Любомира було багато священників. По суті, Любомир Гузар продовжував справу своїх прадідів.

Прадідом Любомира Гузара по батьковій лінії був почесний крилошанин митрополичої капітули отець Дмитро Гузар — греко-католицький священник, парох у селі Завалові — нині Підгаєцького району Тернопільської області.

Рід Гузарів завжди мав народну любов. У Завалові досі згадують отця Дмитра, якого дуже любили односельчани. У місцевій церкві зберігається чаша, яку йому подарували на 50-ліття священства. Цю чашу й нині використовують для причастя.

Місцеві краєзнавці розповідають, як у 1883 році у Завалів, до священника Дмитра Гузара приїжджав сам Іван Франко.

Великий Каменяр завітав у село якраз на Великдень. Був у храмі на літургії та співав з усіма парафіянами «Христос Воскрес». А потім розділив паску та свячене яйце з отцем Дмитром.

Дідусь Любомира, Лев Гузар, (1858—1923) закінчив юридичний факультет Львівського університету. Був відомим у Галичі нотарем та громадським діячем.

Родина була не з бідних. Гузари володіли великою земельною ділянкою в Галичі. Проукраїнськість у родині завжди була свідомим вибором і задавала тон у вихованні дітей. Лев Гузар був активним членом таких українських культурно-громадських рухів того часу, як «Бесіда», «Боян», «Просвіта».

З початком Першої світової війни родина Гузарів на деякий час покинула Галич.

Російська імперія воювала з Німеччиною, Австро-Угорщиною та Османською імперією. Союзниками Росії були Англія і Франція. Росія мріяла загарбати Галичину, щоб припинити там український рух. Ціною великих жертв Росії вдалося ненадовго захопити Галичину. Прихід російської влади супроводжувався мародерством, антиукраїнськими репресіями, ув'язненнями, стратами і депортаціями греко-католицького духовенства та інтелігенції. Російський консерватор Павло Мілюков назвав поведження Росії в Західній Україні «європейським скандалом». До війни в Галичині були популярні «москвофільські» настрої, після цього вони цілком зникли.

Коли Гузари повернулися на рідну землю після відходу російських військ, то проживали в Крилосі, неподалік Галича. Там Лев

Гузар відкрив і очолив читальню «Просвіти». Це робилося на противагу діяльності галицького москвофільського товариства імені М. Качковського, яке було засноване у 1874 році, і метою якого було поширення русофільських поглядів серед галичан, зокрема серед галицького селянства.

За часів Західноукраїнської Народної Республіки в Галичі 1918 року зорганізувався тимчасовий комітет у складі нотаря Лева Гузара, його сина, хорунжого Українських січових стрільців Ярослава Гузара (батька Любомира), десятника УСС Василя Мирона, гімназиста Богдана Макарушки та селян Василя і Романа Дирдів. Цей комітет перебрав у свої руки владу в Галичі. А нотареві Гузару запропонували стати комісаром Галицької округи.

На початку 1900-х років прізвище Гузарів також було добре відоме на Буковині завдяки діяльності племінника Лева Гузара та його дружини — Володимира й Ольги Гузарів. Жоден національний гурток, організація чи товариство не обходилися у Чернівцях без Володимира та Ольги. Володимир Гузар був знаний у місті лікар. Його дружина Ольга — донька австрійського генерала Захара Павлюха, уродженка Відня, була вельми діяльна. Володимир Гузар мав гарну репутацію, адже ніколи не відмовляв у безкоштовній допомозі бідним, за що в Чернівцях його називали «народним лікарем». До речі, він був особистим лікарем письменниці Ольги Кобилянської. Лікував також тих, хто в підпіллі боровся за Україну. Очевидно, зокрема, через це пізніше радянська влада розправилася з Гузарами в Чернівцях...

Галицькі та чернівецькі Гузари підтримували тісні родинні стосунки. Ольга була хрещеною рідної сестри Блаженнішого Любомира — Марти Гузар.

Проте з приходом радянської влади чернівецькі Гузари були знищені. За винятком двох старших синів Володимира й Ольги, які виїхали до Франції. Один із них ступив на рідну землю аж через

довгих 56 років — уже за часів незалежної України. Інший так і не побачив батьківщини знову.

Батько Любомира, Ярослав Гузар, народився 26 листопада 1897 року в Станіславові в родині Лева та Вільгельміни (у дівочтві Гаммер) Гузарів.

Через два роки народився брат Ярослава, Олександр. Про життя Олександра практично нічого не відомо, крім того, що після навчання у гімназії в Станіславові служив у війську Українських січових стрільців і пропав безвісти.

У 1909—1915 роках Ярослав Гузар навчався у Станіславівській українській гімназії.

Австрійський уряд відкрив Українську гімназію у Станіславові у 1905 році на вимогу української громадськості. Десятки випускників гімназії стали провідниками ОУН і УПА. 1939 року радянська влада на місці гімназії відкрила середню школу.

Під час навчання Ярослав співав у гімназійному хорі та грав у оркестрі.

Після іспиту зрілості з 1915-го служив старшиною в артилерії в лавах Українських січових стрільців у складі австро-угорської армії, оскільки на той час Західна Україна входила до Австро-Угорської імперії.

Українські січові стрільці (УСС), або як їх ще називали «усусуси», — українське національне військове формування, яке складалося з добровольців, котрі відгукнулися на заклик Головної української ради 6 серпня 1914 року підтримати Австро-Угорщину в Першій світовій війні, вбачаючи в Російській імперії найбільшу загрозу українському національному рухові. У Маніфесті Головної української ради йшлося: «Війни хоче цар російський, самодержавний володар імперії, яка є історичним ворогом України. Царі російські зломали Переяславський договір, яким вони обов'язалися були — шанувати самостійність України, — і поневолили вільну